

Микола Калачик

На бистрині життя

Поезії

Писаний Камінь
Косів, 2025

УДК 821.161.2'06
ББК 84(4Укр)6
К 17

Літературно-художнє видання

*Літературний
редактор*

ІВАН
ГРЕКУЛЯК

*Переднє
слово*

ІВАН
ОРОБЕЦЬ

*Верстка і дизайн,
комп'ютерне складання*

ВІТАЛІЙ ГРИЦАЙ

Микола Калачик.

На бистрині життя: (Поезії) /Микола Калачик. — Косів:
«Писаний Камінь» 2025. — 152 с.
ISBN 978-617-7436-39-2

У дев'ятій поетичній збірці «На бистрині життя» письменник і журналіст Микола Калачик, що родом із села Новоселиця на Снятинщині, лауреат літературної просвітницької премії ім. Марійки Підгірянки та лауреат літературно-мистецької премії ім. Марка Черемшини, висвітлює (як і в попередній книжці «Відлуння») тему вірності й любові до рідної України, отчого краю, пошанівку до Бога, до батька-неньки, до своїх друзів по творчому ремеслу. Водночас засуджує і гнівно б'є поетичним рядком ворогів-нападників, агресорів-московитів, сподіваючись на священну ПЕРЕМОГУ над ворогом.

У новій збірці поезій М. Калачик присвятив цикл віршів незабутньому Тарасові Мельничуку — лауреату Національної премії України ім. Т. Шевченка. У поданій громадянській ліриці читач зустрінеться із життєвою, як бистрина його рідної ріки Рибниця, долею заробітчанок; із захопленням прочитає ліричні рядки про чари кохання і чари природи. Подані у цьому виданні і вірші-присвяти самому авторові з нагоди його народин та презентацій книжок у минулі роки.

Книга «На бистрині життя» розрахована на масового читача — як дорослого, так і юного.

**УДК 821.161.2'06
ББК 84(4Укр)6**

© Микола Калачик, текст, 2025

© Віталій Грицай, дизайн, верстка 2025

© Видавництво Косів «Писаний Камінь»,
друк 2025

ISBN 978-617-7436-39-2

*Синюві Миколі
присвячую*

ЯК ЛІТНЯ ПОЛОНИНА У КАРПАТАХ

исоко в горах беруть початок чисті карпатські струмки-потоки. Вбирають вони в себе красу барвистих полонин, шум буйних вітрів і чисту блакить неба, а збігши нижче, тишу смерекових зворів, щоби, вийшовши на рівнину, поділитися зібраним у верхах багатством з усіма, хто хоче і уміє чути голос природи. О, як вони схожі між собою — життя людини і течія ріки, особливо тієї, на берегах котрої зростав, мужнів, черпав наснагу, формував характер і вдачу. Такою для майстра поетичного слова Миколи Калачика є оспівана ним його рідна Рибниця. Цю схожість легко помітити, коли знаєш людину особисто. А можна збагнути її і на відстані, завдяки слову. До цього запрошую і тебе, читачу, спробуй.

Вирує, піниться життєва бистрінь, відносить у минуле події, долі, імена. Нелегко втриматись на ній, а коли це бистрінь літературна — то й поготів. А невгамовному Миколі Калачику це вдається. Бо промайнуло лише чотирнадцять літ з тих пір, як потішив він читачів вишуканими рядками інтимної лірики першої поетичної збірки «Чекання», а нині тримаємо в руках уже дев'яту книгу покутського

поета, який не таїть секрет своєї словесної продуктивності, виголошуючи його у коротких рядках заспіву:

*Молю я Бога аби з легкої руки
Творилось слово, поки серце моє б'ється!*

А поетове слово в першу чергу звернене до Матері-України. Бо, як справжній патріот свого знедоленого народу, Микола Калачик болісно переживає нинішнє воєнне лихоліття. Кривавою сльозою скапують на папір слова, спричинені переживанням від втрати кращих синів і доньок народу. Поет вміло переплітає події сьогодення і минулого, славлячи захисників теперішніх, підводить до думки, що витoki їхнього героїзму сформовані поміж чистих джерел історії і, пульсуючи звідти, живлять бистринь славної української ріки. Зворушливо і проникливо звучать рядки-спогади:

*Малим я був. Та добре пам'ятаю,
Як дедя — грізно: «Лізь на піч — й сиди!
Бо будуть «гості» (це я певно знаю).
Ти не висовуйсь — мовчки лиш гляди!»*
(«З минулого — у сучасне»)

У передмові до попередньої книги Миколи Калачика «Іду до Стефаника» назвав його невинним добродушним оптимістом. Вважаю, що не помилився, бо цією збіркою він підтверджує таку свою характеристику сповна. Сторінки книги густо пронизані рядками віри у кращі часи, у довгоочікуваний мир і омріяну перемогу.

*Прийде довгождана до нас Перемога,
Не буде до війн і жахів вороття!*
(«Прийде Перемога!»)

Микола Калачик не тільки творить слово «поки серце б'ється», але і як може, прославляє і возвеличує його, стверджуючи назвою другого розділу книги і однойменного вірша, що рідне слово — це його любов. Безхитрісно і щиро ліричний герой поета готовий побитися із лютим ворогом словом «за Україну і за волю, і за її майбутню долю». А ще він влучним поетичним рядком доводить, що найдорожче для кожної людини слово «мама» може бути не лише, як звично, першовимовленим, але й останнім.

*Спасибі Вам, матусю, за життя, —
Такі слова промовлю я останні.*

(«Рідне слово — це моя любов»)

Сім віршів, які поет присвячує «Друзям по перу і пісні» є беззаперечним доказом важливості цього поетичного напрямку. Бо відспівав уже свої пісні і незабутній «друг Корж», і не лунає вже «милий схвильований спів» Параски Зарінчук... А вірш «Світлі спогади дитинства» таки навів їх, ностальгічні згадки про рідне село, чисті води ріки дитинства, у якій ловив «кублі і клені» у тій ж таки Рибниці, знаному нині українському поетові Василю Клічаку. Дарувати за допомогою слова людям добро і теплоту спогадів — то також місія поезії і поетів. І її сумлінно виконує осяяний мудрістю літ і життєвим досвідом Микола Калачик. Наочно підтверджує сказане поміщений у книзі цикл віршів «Стежками-росами Князя роси», присвячений незабутньому Тарасові Мельничуку. Бо славетний поет-бунтар гей би продовжує ряд друзів автора книги.

Рядками віршів третього розділу із промовистою назвою «Спасибі Богу за сьогодні»

Микола Калачик молиться «за долі щедрій Божий дар», «за український нарід наш», за те, «що буде завтра». А ще

*За світле майбутнє дитини,
За щедрю зорю України», за те,
«Щоб грали веселкою ранки
І тішились сонцю ясному»*

(«Молитва»)

Слова його поетичних молитов прості, але зворушливо-щирі, без прихованих ноток фальші і фарисейства.

До філософського переосмислення такого складного і непередбачуваного сьогодення закликає автор у четвертому розділі книги «Життя — то доля». Тут є і тихі діалоги-роздуми із дорогим серцю рідним краєм та власною долею, і голосне, переконливе «Я долі радий дуже! / І вірю, що зоря зійде». («Я долі радий»), і бадьоро-закличне «Вперед ідім, вперед ідім!» «Дороги». А ще вилитий на папір за допомогою слова тихий смуток українських жінок-заробітчанок, гордість за працьовитих односельчан і тверда переконаність у тому, що всі вони мають право на щастя. Простотою, життєвою і побутовою невибагливістю людини творчої, тісно переплетеними із бажанням творити і з вірою у власний творчий потенціал віє із рядків:

*Свіча є в хаті, кварта з чаєм.
Я розумію: час біжить.
Ще старість спину не згинає,
Ще вірш неписаний лежить.*

(«Горить життя свіча»)

Радістю і задоволенням від щоденних буднів, бува, сірих, а бува, барвистих, як літня квітова палітра, та все ж де-не-де помережаних штрихами осіннього смутку, наповнені рядки віршів з ліричного зошита. Із книгою інтимної лірики «Чекання» вперше явився до читача поет Микола Калачик ще у 2011 році. А нині зрілий майстер слова підтверджує, що йому все ще небайдужі «чари кохання і природи чари». І хоча «Вже скошилися жита. І ось літо минає./ І життя пролетить, промайне, наче птах» проганяє він «дум невеселі отари» («Юності зірки») і продовжує насолоджуватись життям і творчістю.

Дещо відособленими, але гармонійно вплетеними у зміст книги є віншувальні рядки друзів-побратимів по перу, що складають «пишний букет іменинникові» у завершальному шостому розділі збірки. Бо саме він, Микола Калачик, і його творчість є винуватцями того, що у свій час ці рядки були написані. Заслужена повага і любов струмують із них як знак визнання і вдячності: за дружбу, за співпрацю, за підтримку, за подаровані миті насолоди.

Як літня полонина у Карпатах, барвіста і яскрава, різнопланова і різнотематична ця книга. А як інакше? Такою і є бистрінь швидкоплинної Рибниці, і бистрінь життя поета: і з тихими плесами-заводями, і бурхливими бродами-перекатами. Та кожне місце на шляху звивистого річища, як і кожна дарована Всевишнім тут, на землі, мить «від крапки і до крапки», заслуговує на увагу. І в цьому є головна суть книги, яку тримаєте у руках. А втім, автор залишає кожному читачеві поле для власних роздумів, висновків і суджень. То ж, читайте!

А Миколі Калачику залишатись вірним
своїм життєвим принципам, суголосним із
такою непередбачуваною, але завжди милою
серцю рікою дитинства.

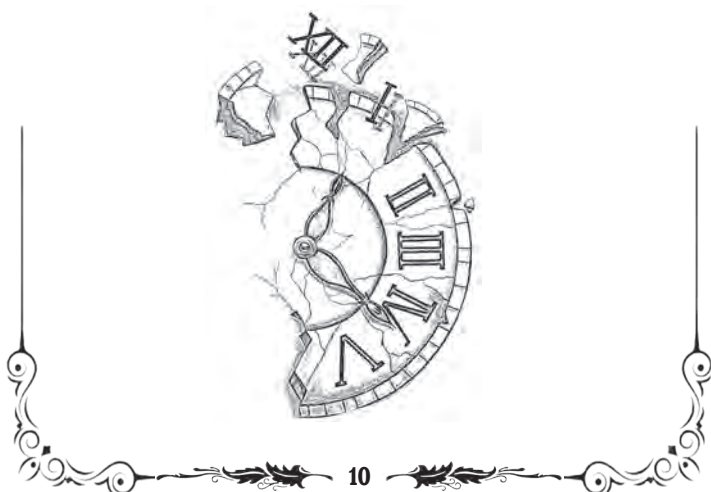
*Як Рибниця із гір без вороття
Збіга й несе красу верхів на доли,
Нехай несе-гойда бистрінь життя
І колоситься рясно творче поле.*

Іван ОРОБЕЦЬ
Голова Снятинської організації
ВУТ «Просвіта»
ім. Тараса Шевченка, член НСПУ

Заспів

Моє життя — неначе бистрина ріки:
То струменіє плавно, а то прудко в'ється...
Молю я Бога, аби з легкої руки
ТВОРИЛОСЬ СЛОВО, поки серце моє б'ється!

Розділ І

Ім'я Вітчизни – Україна

ПРАВДИВА І СВЯТА УКРАЇНО!

Під Божим покровом небес голубеньких!
Поля, що не спалені, хлібом рясніють.
А ген, там у шатах смерек зелененьких,
Карпати величні стоять у замрії.
Вдаль котяться ріки, до моря прямують —
Туди, де широкі вкраїнські простори,
Де люди працюють і добре газдують,
Допоки у дім не прийшло чорне горе.
Правдива й свята УКРАЇНОНЬКО-НЕНЬКО!
Рідня ми твоя, наче чиста водиця...
Твої ж бо сини б'ють лихих воріженьків,
А ТИ — непохитна, міцна, наче криця!
Так, нас оточили московські хмари,
Направивши дрони, шахеди, ракети...
Та все ж розіб'ємо ці зграї-почвари —
Й від них лиш залишаться кості, скелети!
На битву стають наші воїни браві,
То — мужні й відважні звитяжці-герої.
І ТИ переможеш в бою цім кровавім,
Бо ворог й твою відчуває вже зброю!

За волю ТИ борешся, рідна Державо,
В борні цій священній здобуть її зможеш!
В усіх кінцях світу про ТЕБЕ йде слава,
Ганьба й прокляття йде на плем'я вороже.
За ВСЕ ЦЕ СВЯТЕЄ ТИ Бога молила,
В часи лихоліть не корилась нікому!
Хоч важко було, але ТИ не зломилась —
Тож честь і хвала є героїству такому!
І як синам й дочкам ТЕБЕ не любити?!
Як МАТЕР'Ю-НЕНЬКОЮ не називати?!
З народом зумієш рашистів розбити,
Щоб нашій прекрасній землі процвітати!
...Гряде Перемога! Й поля будуть чисті!
З руїн ТЕБЕ, рідна, піднімем-відновим,
Збиратимем знову хліби колосисті,
Героїв і друзів за стіл посадівим!

УКРАЇНО — МОЯ ДОБРА НЕНЬКО...

Україно мила і рідненька,
Яке горе вже тебе знайшло?!
Прикладу до рани, добра ненько,
Свого серця літнєє тепло.

Наш народ катують до загину,
Вкрали волю — і життя нема.
А проклятий ворог щохвилини
У напрузі землю всю трима.

Кобзареві горді й мудрі думи
Нас єднають в боротьбі й добрі.
Дуже заважають товстосуми,
Це не Прометеї — упирі.

Не вбивайте! Відійдіть з дороги!
Ви нас в чорну прірву ведете...
Вас багато та слабенькі «роги» —
Тож скажіть: у вас є щось святе?!

УКРАЇНО, ТИ — ЄДИНА!

Тривожна доля журавлина.
Покрилось зморшками чоло:
В тяжких боях моя Вкраїна,
Але зігріє ще теплом.

Здалека я до тебе лину.
Спішу, немов весняний птах,
Бо ти найкраща і єдина —
І радість вся в моїх словах.

Коли в росі рясна калина
І зерна падають в ріллю,
Побожно вірю: ти — єдина,
Тебе, як матінку, люблю!

Так, буде вільна Україна,
Хоч сонце в хмарах — йде війна.
На білім світі ти єдина,
Така чарівна, хоч сумна.

ІМ'Я ВІТЧИЗНИ — УКРАЇНА

Підлий кате, вір і знай:
Ми життя віддять готові
За Вкраїну, рідний край,
Бо вояки в нас чудові.

Хоч ненавидим грозу,
Хоч сумує ще калина,
Іще зронює сльозу
Від тих болів Україна.

Ти ім'я Вітчизни знай
І знайди пряму дорогу.
За наш вільний світлий край
Кланяйся святому Богу!

Не засліплюй вмиль очей,
Що рідніше? Треба знати,
Що миліше всіх речей —
Україна, рідна мати.

ПРИЙДЕ ПЕРЕМОГА!

Прийде довгожданна до нас Перемога,
Не буде до війн і жахів вороття!
Простелиться МИРУ щаслива дорога
Й зведе нас до світлого знову життя.

За рідну Україну в боях, у вогненних,
Кується в солдатів їх дух бойовий:
Життям ризикують вояки щоденно —
Для світу усього їх подвиг святий!

Ми вами, героями, маєм гордитись —
Це ж вам завдяки згинуть зайти всі злі!
І діти щасливі в нас будуть родитись —
Майбутні українці на вільній землі.

МИ НЕСЕМО ВОЛЮ НА РУКАХ

Хочу волі, жду удачу,
Переборю холод і грозу.
Знайте всі, коли заплачу —
Це з любові, що в душі несу.

Вип'ю я води з криниці,
Сил прибуде, бо земля в огні.
Шлях покажуть нам зірниці,
З ворогом зійдуся у борні.

Болі з пам'яті не стерти,
Друзі, треба цю скалу лупать!
За Україну краще вмерти,
Аніж просто існувать.

Як листочки ті опалі,
Гинуть мирні люди — просто жах!
В нас нема в очах печалі,
Ми несемо волю на руках.

МИ — УКРАЇНЦІ!

Вкраїнці милі, пам'ятаймо:
З міцного кореня ростем.
Про втрати ми не забуваймо —
Кровавим нас сікли мечем.

За смерть людей, невинно вбитих,
Ми ворогам не простимо!..
За втрати, кулями прошитих,
За кров і болі помстимо!

Ми — українці прагнем волі.
Ми є, були і маєм бути!
Борімся, браття ясночолі,
Бо боротьба — то наша суть!

ЖИВИМ У ЩАСТІ!

Моя Вкраїно, рідний краю,
Ти мій прекрасний зелендім,
Ти ще миліше того раю —
Я тішусь успіхом твоїм.

І твій ставок, і день погожий,
Засів пшеничний і жнива.
Я хочу бути на тебе схожий,
Бо ти, як зіронька жива.

Ти — молоде суцвіття рути,
Моя ти іскорко надій,
В твоїх обіймах хочу бути,
У волі грітися твоїй.

Красиві зорі вечорові,
Димок прив'ялий на стерні.
Живім, вкраїнці, у любові,
У щасті і добрі всі дні!

ЖИТТЯ ІДЕ...

Під моїм сяйним вікном
Усміхалася калина,
І раділа не тайком
Наша вільна Україна.

Все в людей ішло бігцем,
Ми молились на ікони,
Ти сміливим був бійцем
І долав всі перепони.

А життя іде, спішить,
Є щоденні в нас проблеми,
Нам хотілось вільно жить —
Це ж важкі болючі теми.

Чорне з білим все злилось,
А в очах сіріє небо,
У думках усе сплелось,
А нам миру й сонця треба!

ВОСКРЕСНИ, УКРАЇНО!

Я мав гріхи — усе було.
Провину згадую раз-по-раз.
Я завжди підкладав чоло
Під мій величний Божий образ.

Хоч я старався все зробити,
Та все ж мене пече провиня,
Тож буду Матінку* молити,
Щоби воскресла Україна.

Скрізь біди в нас, життя бліде,
Невдачі серце з болем тиснуть.
Свари когось, свари себе,
Лиш не кляни свою Вітчизну.

Терпів я болі без вини,
Була в сльозах слизька дорога,
Та від нещастя відверни
Вкраїну! Я прошу у Бога.

* Матінка — Мати Божа.

НЕВИННО ВБИТІ ЮНІ ДУШІ

Іде дівчина на протезах,
Ростуть у неї дужі крила.
Вона ступа, немов по лезах —
О звідки в неї така сила?!

Така ж незламна й Україна,
Їй люди світу аплодують.
Приймай вітання, гароїне,
Хай вороги твої лютують!

Малих вбивають яничари,
Без рук і ніжок юні діти,
О хижаки, чекайте кари,
В огні пекельнім вам горіти!

Церковний дзвін вам не заграє,
Сира земля ваш прах не прийме,
Душевний біль серденько красє,
Лукавий вас із гробу вийме.

УБИВЦІ ПРАГНУТЬ БОЛЮ

Б'є кулемет — людина впала,
З її очей сльоза текла.
А кров із рани накрапала,
Пройшла смертельна куля зла.

А орки мчалися юрбою:
«Усех ми будєм добівать.
Смерть вдома — не на полі боя,
Іх надо за́живо ховать!»

«Герої», воріженьки — «друзі»,
Ваш бій — життя людей забрав.
І лише клен, схилившись в тузі,
Не зміг збагнуть ваших «забав».

Убивці, будьте гонорові.
Вже совість вас і не пече?
Хіба вам треба більше крові,
Та ще й сльози з людських очей?

ЛИСТ ВІД МАТЕРІ

Пишу синачкові листа.
Сусідів мало залишилось.
Гармати б'ють, горять міста,
В житті моєму все змінилось.

Я воду п'ю з джерел малих
(Вже ворогів боїться хата),
Молюся і прошу святих,
Щоб не убила нас ракета.

На стінці образи сумні,
На фото син маленьких рочків...
А біль й печаль живуть в мені,
Із молитов сплету віночки.

У шибці бачу гілку слив,
Тремтить рука — криві рядочки.
Прошу, щоб Бог благословив,
Миром і доньок, і синачків.

ЗОВЕ РІДНА МАТИ

Роз'їхалось людей багато,
Лишились діти і рідня,
А в хаті жде старенька мати,
У вікна спогляда щодня.

З країв далеких повернися —
В нас квіти пахнуть, як бальзам,
Усім померлим поклонися,
Святим молися образам.

Нас кривда й горе розлучали,
І недруги бували злі.
Хоч нам здоров'я підірвали —
Живем ми на своїй землі.

Та важко повертатись сину,
Бо на дорозі дощ, гроза.
Хоч маєш матір й Україну,
Та на очах бринить сльоза.

ГОЛОД 33-го

Пекельні клопіткі слова,
У серце б'ють, як злючий холод,
Прокляттям в людях ожива
Рік тридцять третій... Голод... Голод.

І сталінська страшенна лють
Металась злобою нетлінно:
Кільком мільйонам смерть кують —
За ними плаче Україна!

Той голод й сотні всіх гріхів —
То — море крові, згусток болю.
Той жах в сльозах людей чорнів —
Чекали всі свою долю.

Родився хліб в святих руках:
У них забрали і зернину.
Таке було у тих роках,
Таке спіткало Україну!

«БАНДЕРІВЕЦЬ»

«Бандерівцем» мене назвали —
Це честь носить таке ім'я,
Бо я із тих країв (всі знали),
Родилась де моя сім'я.

Неправдонька гіркіш полину,
Це гірше, як сухе вино.
Отож, матусю, пий за сина,
Що звів українське знаменó.

Героя мужність не здолати,
Ні в керівництві, ні в бою,
Чи зможем ми безсмертя мати
Й звільнять Україноньку свою?!

Я сам «бандерівцем» родився
(У вічність скоро відійду),
Із окупантом не змирився —
І знов на поміч вам прийду.

З МИНУЛОГО — У СУЧАСНЕ...

*«Тату, — каже, — тепер ідемо
воювати за Україну».*

В. Стефаник. «Сини»

*«Якби була така армія, як УПА,
то німецький чобіт не топтав б землю Франції».*

Шарль де Голь — президент Франції

«Як ви умирили, вам дзвони не грали...»

Повстанська пісня

1.

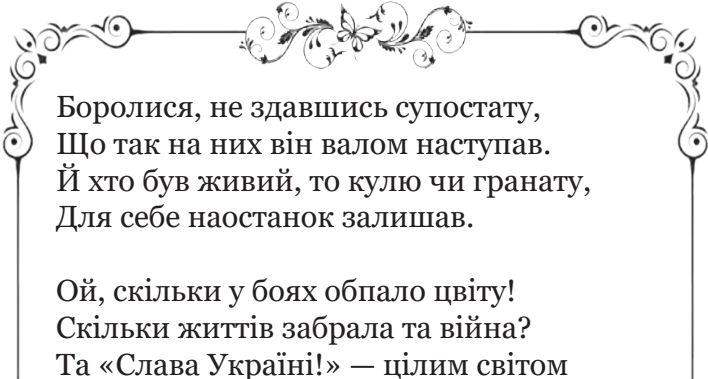
«Якби була у мене така сила,
Як героїчна армія УПА,
Ми б ноги німцям швидко перебили,
Розбили би нацистів в пух і в прах!», —

Колись сказав це генерал французький,
Герой війни — майбутній президент. —
Хотіли нас загарбать? Ось вам — дзузьки!
Настав капут вже «драбам» в айн* момент.

2.

А дзвони хлопцям-упівцям не грали,
Коли вмирили, і свої серця
За волю України віддавали,
В боях стояли мужньо до кінця.

*Айн (нім.) — один.

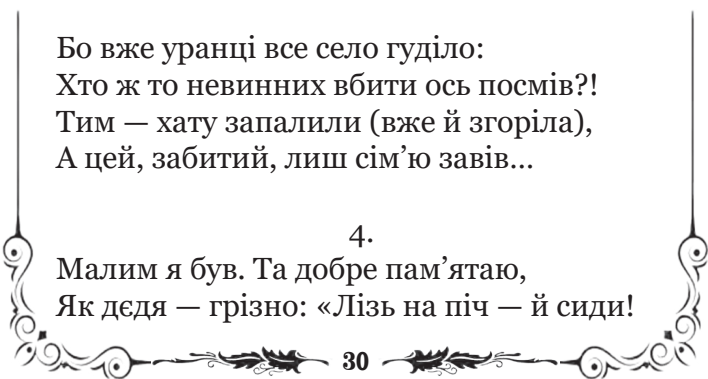
Боролися, не здавшись супостату,
Що так на них він валом наступав.
Й хто був живий, то кулю чи гранату,
Для себе наостанок залишав.

Ой, скільки у боях обпало цвіту!
Скільки життів забрала та війна?
Та «Слава Україні!» — цілим світом
Котився клич, як громова луна.

3.

Було: чекісти під повстанців «марку»
Перебирались в їхній однострій,
Вчиняли, як могли, і розбрат, й сварки —
Не розбереш: чи то «чужий», чи — «свій»?

Найгірше, що бродили підлі зради,
І ними ворог користавсь сповна.
Отож була у них одна розрада —
Це, коли братовбивча йде війна.

Бо вже уранці все село гуділо:
Хто ж то невинних вбити ось посмів?!
Тим — хату запалили (вже й згоріла),
А цей, забитий, лиш сім'ю завів...

4.

Малим я був. Та добре пам'ятаю,
Як дедя — грізно: «Лізь на піч — й сиди!

Бо будуть «гості» (це я певно знаю),
Ти не висовуйсь — мовчки лиш гляди!»

Й присунулися «гості» ті, незвані,
Від них лиш чувсь добірний руський мат.
А я подумав: «Гості» ці погані,
Якщо на рідних зирить автомат!».

То й нишпорили по закутках в хаті,
Чи не сховали ми повстанське «щось»?
— Найдьом «бандеровщину»,
— і знову матом, —
В Сибірь придьотса делать долгій кросс!
Да ладно: Кушать дайте! Можна й водкі!.. —
Батькам кивнув облави проводир.
Зняв із чола спітнілого пілотку —
Такий собі бищюра-тупорил.

А що було робить? Виконуй волю
Тих, хто зі зброєю в твій дім прийшов,
Й мовчи! Не ремствуй на свою недолю,
Та Богу помолись, що жив-здоров!

5.

Приходили вночі і партизани
(Аби не бачив хто й не видав нас!):
Після боїв — всі виснажені, в ранах...
Їх прийняли, як рідних, у той час —

Такий тривожний, зболений до краю,
В ті сорокові ночі, дні й роки:
— Беріть поїжте, хлопці, те, що маєм,
Бо все забрали в нас «більшовики». —

Похмуро мовив батько. А вже мати
Бандажувала рани вояка́м...
Поївши й відпочивши, вийшли з хати
І подалися знов навістрі́ч боям.

6.

З родин повстанських хлопці і дівчата —
Теперішні герої йдуть у бій,
Щоб вибить нечисть вражу і прокляту —
Не дати панувать ніколи їй!

Хоч важко-складно цим звитяжцям нині
Боротися на фронтових полях...
Та роблять все, аби московські свині
Знайшли до пекла свій останній шлях.

Загоїм рани! Й на земних руїнах
Постане неповторний світлий рай,
Зійде зоря нової України,
Розмаєм заквітує рідний край!

МОЛИТВА НА ДЕНЬ 24 СЕРПНЯ

До хати йду: туди веде дорога,
Молитву на устах батькам несучу...
І припаду до рідного порога,
В садочку подивлюся на красу...

Колиско-гойдалко з гірського бука!
Колиско-хитанко — твоє ім'я...
Умита сонцем, у душі розпука,
Така, як вся Українонька моя.

Я поклонюся матері у ноги,
Зцілую мамині сумні сліди...
І буйний вітер розжене тривоги,
Коли нап'юся цілющої води.

Ми п'єм красу Покуття-зеленкраю...
Однак від війн страждає вся сім'я.
Загоб'ються людські рани (знаю)
Воскресне Українонька моя!

СВОБОДА

*Без крові свободи не буде
Із кров'ю свободу здобудем!*

Я мовні речі буду слухать кожну днину,
Вуста, що виголошують живі слова,
Вони по-справжньому змальовують картину,
На ній — український мужній воїн й булава.

Надійно спраглу мрію в пам'ять заплітаю,
Бо незалежності прийде вже скоро час.
Роман під назвою «Свобода» прочитаю —
Усі відчуєм волю, що спішить до нас.

Всіх злих катів плюндрує кожне мудре слово...
Народ бить недругів зловісних не жалів.
Щоби світилась Перемога веселково,
Ми добиваєм чорну зграю ворогів!

Розділ II

Рідне слово — це моя любов

Я СЛОВОМ З ВОРОГОМ ПОБ'ЮСЬ

Живем ми, друзі, дуже скромно,
Та краще б нам хотілось жити!..
Коли в нас піст, то ми скоромні —
Хоча біда до нас спішить.

Та до бездонної криниці
Ми нахилім вуста п'янкі.
Вода жива — це смак живиці,
А не отрути надгіркі.

Бо дуже миле слово рідне —
До нього близько пригорнусь.
Воно багате, а не бідне,
Йому низенько я вклонюсь.

За Україну і за волю
Я словом з ворогом поб'юсь,
І за її майбутню долю
Святому Богу помолюсь.

РІДНЕ СЛОВО — ЦЕ МОЯ ЛЮБОВ

Рідне слово — це моя любов,
Я до нього пригорнуся,
Чужих миліше слів і мов,
Низько я йому вклонюся!

Гріють душу радісні слова —
І нас радують привітом:
Зі слів пісня складена нова —
Хай звучить, літає світом.

Чорні є слова, що б'ють людей.
Білі є — розумні й гарні.
Хитрі є слова, та без ідей,
Є каральні і вітальні.

А смерть прийде — не буде вороття,
І скосить все жорстоко і безжально.
«Спасибі вам, матусю, за життя», —
Такі слова промовлю я останні.

Гордим словом «Слава» я горджусь —
Гімн Україні та Героям.
Образам святим я помолюсь
Богу, небу й світлим зорям.

Україноньку святу мою
Рідним словом прославляю.
Наш народ в смертельному бою:
Ката словом покараю!

МИ ВКЛОНЯЄМОСЯ РІДНОМУ СЛОВІ

Ми вклоняємось рідному Слову,
Хто ми в світі без нього такі.
Але гірко печуть мене знову,
Чужомовні слова ті слизькі.

Рідне слово — не вітер холодний,
Який лине кудись до висот.
Бо без нього — раби ми безмовні,
А із ним — ми український народ!

На високій музичній тій ноті
Ми розкажем про все, що святе.
Проспіваєм, що буде на потім,
Й рідне Слово в душі розцвіте.

НЕ ТЕРЗАЙТЕ ДУШУ...

Я душу грію в ріднім слові,
І чим живу — й про те пишу...
І часто п'ю з криниць любові,
Травою й квітами дишущу!

Душа вже трохи перебита
І не всміхається вона.
Та думка в слово перелита —
На зміст ідейна, неземна.

Та скрізь тривоги і тривоги,
Шлють смерть зі сходу упирі,
Ми ж твердо вірим в перемогу,
Ми хочем жити у добрі.

Всевишній дав таку вже долю,
Щоб ми боролись до кінця.
А нам Пророк віщує волю,
Щоб стали вільними серця!

Друзям по перу і пісні

ПІСНЯ ДУШУ ТІШИТЬ

Петрові Коржу

Пахне диво світанкове
У Покутським краї.
Ви послухайте, братове,
Як друг Корж співає.

Лине пісня мелодійна,
Вона серце ніжить.
Така мила, емоційна —
Душу нашу тішить.

Гей, співай же, Петре, в танці,
Щоб Вкраїна чула,
Щоби вечором і вранці
Радість щира була!

Заспівай! Душа хай в'яне,
Щоб жура майнула:
І хай світ солодким стане,
А війна — минула.

СІЧЕНЬ, 25-те

*У день народження
Василеві Клічаку*

Все життя ви у турботах,
Словом служите народу.
Все іде, немов, по нотах,
Вам життя співає оду.

Все проходить і відходить,
Шурхотять, свистять колеса...
Десь минаєм тихі води,
Десь стрічаєм сині плеса.

Після грудня січень свисне,
Й замете сліди снігами...
Тож хай буде небо чистим
На добро Вам — з гараздами!

СПОГАДИ ДИТИНСТВА

Село своє кохаєш ти давно.
У спогадах до хати линеш знову.
І в снах про Рудники, як у вінок,
Вплітаються пелюстками розмови.

А Рибниця з мого села біжить
До тебе, де купався й гріб руками:
В ній ціле скупчення рибин кишить,
Яке ловилось, звісно, «сіточками»...

Під берегом у нори бовт встромляв
І заганяв в сітки таємні темні.
В марен, стругів очима ти стріляв,
А в сітку йшли, здебільш, кублі і клені.

Вода струмила швидко під мостом.
А роздягнувшись, біг ти річки краєм.
І плив супроти течії «гвинтом»,
Була для тебе чиста річка раєм!

Хтось в Копаній горі скарби сховав
(І їх в землі ще сховано багато),
Ти у дитинстві все перекопав,
Аби їх відновити й розшукати!

В очах ота Гора. Пливуть думки.
Талант Бог дав, всі труднощі долаєш.
Тепер ти на «плаву» уже роки,
А ті скарби в Поезію вплітаєш!

ТВОРЧИЙ ПОБРАТИМ

Іванові Грекуляку

Ми можемо багато сказати,
Послухатъ: що в нас на меті...
Брати ми по духу — крилаті,
Пряма в нас дорога в житті.

В творінні віршів — не останні.
Хай муза на скрипці звучить.
А дружба булá, є в пошані.
Вона, мов медівка, п'янить.

Потрібно про все нам згадати,
Щоб сумно в житті не булó.
Чекаю дзвінка Йвана з хати,
І чую привітне: «Алло!».

...У вирі цих слів необачних
Стаю на квартирний килим
У домі твоїм. Богу вдячний,
Що в мене такий побратим!

МІЙ ДІМ — ТВІЙ ДІМ

Іванові Оробцю

Прийди в мій власний дім:
Втомивсь? Присядь з дороги!
На лаві посидім —
Хай відпочинуть ноги.

На білому вікні
Пучок сухої м'яти.
Ці квіти чарівні
Моя збирала мати.

Мальовані горшки.
Лиш підійди до столу,
В них стиглі є грушки
Від мами із подолу.

Тебе прошу, молю:
— Заходь в мою гостину!..
Як рідного, люблю,
Із радістю зустріну.

Вина тобі наллю.
З тобою мило дружу...
На двох усе ділю —
Відчуй українську душу!

СПІВ ПОКУТЯНКИ

Парасці Зарінчук

Покутська земля народила
Тебе, де цвітіння садів.
І чує українська родина
Твій милий схвильований спів.

Із уст твоїх спів, як молитва,
Зігріє й осушить сльозу.
Бо в пісню душа перелита,
Бо ж пісня гучніш за грозу.

У долі дорога тривожна,
Далеко відлунює звук.
Приємна та мить серцю кожна,
Коли ось співа Зарінчук.

До правди хода в нас єдина,
Війни не зіб'є крутія.
Втішайсь, стецівська родино,
Співа покутянка твоя!

НАПИС НА НАДГРОБНІЙ ПЛИТІ

*З присвятою Миколі Палійчуку**

Є прізвище. Немає дати.
Лиш тишина одна німа.
Покійника ідем ховати,
Де вже продовження нема.

Є напис — він коли родився,
Ніколи — дати, що помер.
Микола — словом цим гордився.
І ніби він живе й тепер.

Кінець життя... Скінчилась драма.
Навічно зупинився час.
Його сира забрала яма,
А смерть колись чекає й нас.

*Микола Палійчук, котрий вперше у 1990 році повісив національний символ — синьо-жовтий стяг на димарі Новоселицького будинку культури.

Життя пройде в своїй турботі
Його великих сподівань...
Німію у важкій скорботі
Під вічним тягарем питань.

У серці той лишився з нами:
Чи є продовження чуття?
Чи хтось пройде його стежками?
Хіба що Бог спасе життя!

Стежками-росами Князя роси

*З присвятою
Тарасові Мельничуку*

(ЦИКЛ)

СИЛА СЛОВА

Слова чиновників вбивали,
Тарас вірші творив і ними жив.
Бунтарську силу слів всі знали.
(І крокуси-бриндуші він любив).

Твої думки у сонце вліті,
Вони живуть в малиновій красі.
Горянки файні, соком вміті,
Йдуть покупатись ранком у росі.

Ти знав, що горе скрізь панує
І рідная земелька у крові,
Коли любов в нас запульсує Тоді
СВОБОДА буде — й всі живі!

Любив червону калину, Уранці
по росі святій ходив. Співало
серце про Вкраїну, Вітчизну
рідну завжди ти любив.

КНЯЗЬ РОСИ

Роса — провітниця краси,
Світанку, сили і любові.
Тебе назвали «Князь Роси»,
Життя шляхи, хоч не медові.

Слова вбивали ворогів,
Від них земля моя в руїнах.
Народ звільнивсь від пут й радів,
Бо стала вільною Україна!

Я — України вірний син,
Ще засіяє Боже світло.
Зберу я кольори роси,
Щоби на світі усе квітло.

Я — милої України син,
Росту з колиски й до могили.
Немає більшої краси,
Коли ми росами ходили.

Ми будем їсти чорний хліб,
З криниці пити воду чисту.
Міцні ми в силі, як граніт,
Ми творчого людського хисту.

Ніколи наші вороги
Не стопчуть ніжні трави в полі.
Міцні українські береги!
Ми будем жити всі на волі...

Доріг, як доль, усіх немало,
Вони, як світ, круті — одна пряма.
Твоєї сили вистачало
Йти по дорогах — тих, яких нема.

Ти жив росою і садами,
Любив всі гори, бджоли й білий сніг.
Жінок лишав всіх зі сльозами
І «прив'язать» себе до них не міг.

Ти був бунтарним і спокійним,
Палким, як честь, холодним, як патрон.
В житті, Поете, був ти різним.
Любити Україну — був закон!

СІМ'Я, МОВ ДЗЕРКАЛО, РОЗБИЛАСЬ

Тепла хотілось твоїй милій,
Його не дав, кудись спішив,
А ласки треба білокрилій,
Її любив, але грішив.

Жінок потрібно пожаліти.
Ти закипав, буяла кров...
Тут цвітом закипали квіти —
Для цвіту часу не знайшов.

Смішні ці втрати й гіркуваті:
Хотів ти всього, взять не зміг...
Орли заплачуть десь крилаті,
В них сльози капають, як сніг.

У домі вже біда з'явилась,
Часи настали геть жаркі...
Сім'я, мов дзеркало, розбилась.
А сни, немов полин, гіркі.

БУДЕ ВІЛЬНОЮ ВКРАЇНА

Є Слово — буде Україна,
Хоч доля зла — прийшла війна.
Моя земелька у руїнах —
Хто нас вбива? Чия вина?

Людей катує і вбиває,
Як сонце випива росу...
Той ворог підлим й злим буває,
Й вичавлює із нас сльозу.

Під золотим крилом творили,
Під Божим серцем ми цвіли.
Гарячі маки говорили,
Щоб їх з любов'ю обняли.

Жовто-блакитний Стяг Вкраїни
У кожному серці зацвіте.
Ми припадемо на коліна
Й помолимося за все святе.

Є В НАШІМ СЕРЦІ УКРАЇНА

Милується Вкраїна цвітом,
Нектар медовий з квітів п'є.
Смерек живиця пахне літом,
Проміння сонце з неба ллє.

А у лісах й лугах панує,
Як біле молоко, туман.
Роса в полях блищить, танцює —
Про все це пишеться роман.

Тут кожне слово правду родить,
Яку збагнуть ніхто не зміг,
Тут в кожній хаті сонце сходить,
Веде багато в світ доріг.

Росте зелений тут барвінок,
Є чесний хліб й свята вода,
Є в нашій серці Україна —
Живе хай многії літа!

ОДНА В НАС МАТИ УКРАЇНА

В неволі здобуваєм волю,
Кайдани й пута нам кують.
Ми боремось за кращу долю,
На правду нашу хоч плюють.

Одна в нас мати — Україна,
Нам світить сонечко одне.
Співуча Мова солов'їна —
Нам ластівка крилом махне.

В нас Стяг один, одна Молитва,
До віри в нас одна любов.
Приносить кров нам кожна битва,
Та все ж позбудемось оков.

А Україна буде вільна,
Купатись буде у росі...
І радість, й праця наша спільна,
І золота мета в красі!

МОЄ ПОКУТТЯ

Моє Покуття! Тут усе співа:
Село — про волю, про росу — трава,
Про лист осінній, що згорає,
І про кохану, що чекає;
Про білого метелика — вода
І про пташок співа жива верба,
Про ніжні проліски й барвінок,
Та пісня їх лунає дзвінко.
Ставки, струмки від сонця всі блищать,
На полонині — там вітри свистять.
Танцює колос — буде жито...
Сумує жінка — мужа вбито.
Летить сполохана оса.
Убито сина і тремтить сльоза.
Та буде жити Україна,
Як та червона калина.

БУДЕ ВІЧНО ЖИТИ СЛОВО!

Допоки сонце світить нам
І УКРАЇНСЬКА МОВА — чиста.
Ми поклоняємось зіркам,
Хоча дорога в нас терниста.

Іще засяє нам життя
У світло вольної любові.
Немає рабству вороття,
Шляхи чекають нас чудові.

Чекає волі наш народ —
І зацвітуть червоні ружі!
Гірких не буде в нас турбот,
Бо йдуть до нас ЗАКОНИ БОЖІ.

І ПРАВДА йде уже в наш дім,
Де золоте вкраїнське серце.
Через драти й хрести пройдім —
У чисте заглянім озерце.

Під небом синім у цей час
Кати катують нашу МОВУ.
Та БОЖИЙ ДУХ ще не погас —
І буде вічно жити СЛОВО!

ЖИВУТЬ РОСОЮ ТРАВИ

(Етюд)

Розсіває срібло місяць серед зір,
На дерева й трави падає роса.
Вже несеться вітер із Карпатських гір,
Розсіває роси батькова коса.

Коники стрибають, від біди біжать,
А коса співає, голосно дзвенить.
Всі джмелі працюють, відлітять спішать,
А бджола на квітах хоче роси пить.

Зарясніла рано росами земля,
Світить в небі ніжно сонечко ясне.
Тихо житній колос з іншим розмовля,
Чути, як співає житечко рясне.

ТИ МАЄШ СИНА — І НЕ МАЄШ

Життя кипіло, відцвітало,
Пекучі сварки як полин...
Це все плачевно покарало —
Пішла до іншого — й твій син.

Ти маєш сина — і не маєш,
Бринить сльоза в твоїх очах.
Ти сина більше не гойдаєш,
Гойдає інший по ночах.

Ти говорив, що я зітлію,
Як плив човном одним веслом.
А сам потрапив у стихію —
Лишився птах з одним крилом.

...І згасло серце в ту хвилину,
Заліз у душу хитрий змій.
Схились до серця Батька, сину!» —
Він слізно скаже: «Сину мій!»

Розділ III

Спасибі Богу за сьогодні!

СРІБНІ ЦЕРКОВНІ ДЗВОНИ

Ходив до церкви я малим:
Мене туди водила мати.
Під образом стояв святим,
І у молитві був крилатим!

Старого храму срібний дзвін
Завжди просив мене прийти.
У кожне свято кликав він,
Щоб помолитись не забути!..

Молюсь: до матінки-землі —
За всі думки і дні минулі,
За болі й за свої жалі.
Й людей — щоб обминали кулі...

Були ми в радості й біді
І нам співали срібні дзвони.
Той мелодійний звук тоді
Знаходив нас в святій іконі.

І просять дзвони: щоб згадать
Всіх тих, кого нема на світі,
Хто жив і долю зміг кувать,
За волю в мирнім теплім літі.

Щоб день лихий нас обійшов,
Молімось за свою родину.
Вклонімось у молитві знов
За нашу славну Україну!

ЦЕРКВА – МАТІНКА СВЯТА

Велике горе у селі —
Старенька церква вже горить,
Лунають крики і жалі.
Страшний вогонь і дим валить.

А церкві — аж сто тридцять літ.
Сам Патріарх* там відслужив,
Побожний залишив свій слід,
А скоро храм таки ожив!

Відбудували Божий храм —
(Всі небайдужі помогли).
Радіють люди всім святám, —
Там Божу поміч віднайшли.

Святий церковний Божий дзвін —
Натхненний і такий близький,
Зайти до храму просить він —
Сам віщий, срібний і лункий.

А Церква — матінка свята!
У будь-який мо́лімось час:
За всі прожиті́ї літа,
За український на́рід наш!

*Патріарх — мається на увазі Святіший Володимир, колишній очільник УПЦ — нині Православна Церква України, спочивий у Бозі Василь Романюк, що родом із сусіднього с. Хімчин.

СПАСИБІ БОГУ ЗА СЬОГОДНІ!

Не вийде все, що ти плануєш,
Не треба суму — дух тримай!
Хоча ти часто всіх винуєш,
Що дав Господь, усе сприймай!

Тримай в молитві плоть і душу...
Від Бога милість серцю шлем.
Все добре — я сказати мушу,
Коли ще й досі ми живем!

Цвіте калина, сонце світить,
А бджоли п'ють п'яний нектар...
І кожен день нам душу тішить
За долі щедрий Божий дар.

Я знаю: кожен день привітний!
За все прекрасне серцем б'юсь...
В душі сьогодні квіти квітнуть,
Що буде завтра — я молюсь!

МОЛИТВА

Молюся до Тебе, Ісусе,
Здоров'я прошу всій родині,
Рідненьким і татку, й матусі,
І щастя моїй Україні.

Я зможу рости, виростати,
Приносити користь народу,
Щоб — в radoщах батько і мати!
Щоб — в силі козацькому роду!

Молюсь я до Тебе щоднини,
Щоб в мирі були всі країни,
За світле майбутнє дитини,
За щедрю зорю України.

Щоб грали веселкою ранки
І тішились сонцю ясному.
Щоб квіти і люди, й світанки,
Ми молимося Богу Святому.

Розділ IV

Життя — то доля

ІДУ НА ПОКЛІН!

Лиш тебе найбільш ціную,
Земле, лиш для тебе я живу.
І у серці закарбую,
Дороге твоє ім'я назву.

Жи́та колір золотистий
І блакитне небо виграє.
Прапор наш, такий барвистий,
Жовто-синім символом стає.

Я з ним близько поріднився,
Ката він дратує і доб'є.
Вогник миру засвітився —
І майбутнє тут моє!

Хоче миру Україна,
Я за неї встану із колін.
Хоч живе в тяжких руїнах,
Я до неї вже йду на поклін!

БЕРІТЬ ВСЕ КРАЩЕ ВІД ЖИТТЯ

Чи ти радієш, чи сумуєш,
Бери все краще від життя,
Що буде далі, ти не знаєш —
Чи слава, а чи забуття.

Хай світить нам яскраве сонце,
Відкриймо всім свої серця,
Хай глянуть у душі віконце,
Щоб зникли сум, печаль з лиця.

Нам треба, поки є ще сила,
Добратись вище верховіть.
Щоби хвороба не скосила,
Когось потрібно обігріть.

Літа біжать, як бистрі коні,
Роль головну ти вже відбув.
Молися Богу при іконі,
Поки навічно не заснув.

Я ДОЛІ РАДИЙ

Лиш на любові і добрі
Росте життєвий колос.
Складаю пісню в цій порі,
І чую чистий голос.

П'янки чекають вечори
І ранки мальовничі.
Чого ще треба? Лиш твори
У віршах таємничих!

Поклавши тишу на уста,
Сиджу, творю допізна.
Ця писанина не проста,
Вона і грізна, й ніжна.

І світлий Божий день пройде,
Я долі радий дуже!
І вірю, що зоря зійде
Й мені засвітить, друже.

ДОБРЕ БУТИ ДОБРИМ

Як добре бути молодим
Й важливо добрим стати,
Привітним, чуйним, а не злим,
Як вчила рідна мати.

Піти за обрій десь-кудись,
Де кольори природні.
До сонця радості тулись —
Допоки серце годне.

Червоні маки на полях
Дивують і голублять.
Туди проліг чудовий шлях,
Таку природу люблять.

В джерельну воду забреду,
Надихаюсь травною,
Тут спокій й лагідність знайду,
І вмийся росною.

До щирих друзів знов прийду,
Звітаюся рукою.
Відкрию двері я добру,
А біля них постою.

ДОРОГИ

О скільки ми доріг сходили,
Багато рівних і крутих!
Вони далеко нас водили
До різних пристаней святих.

Той обрій далі та все далі:
Ми часто всі кудись ідем.
Мала там радість, лиш печалі:
Чи кращу долю там знайдем?

Ми знов в дорозі, вірні друзі,
І мало нам усіх похвал,
Бо знов живемо у напрузі —
І знов шукаєм свій причал.

Я знаю: є кінець дороги —
Заграє фінішний нам дзвін...
Та поки ще нас носять ноги,
Вперед ідім, вперед ідім!

РАДІЮ ЩИРО, ЩО ПРАЦЮЮ...

Я відповім на запитання:
«Чи задоволений життям?» —
Я добре знаю: є страждання,
Є благодать — і це затям!
Радію щиро, що працюю,
Що напишу кілька віршів.
Людей я словом полікую,
Аби позбулися гріхів!
Усе іде невинним кроком,
Промчать картини в голові.
Проснувся, чую: «З Новим роком!»...
Пливуть літа нові й нові.
О дуже хочеться в мажорі
Свої доповнювати дні,
Коли ще світять чисті зорі
І посміхаються мені.

На моїй землі родина,
Де родився я і зріс,
І радів, немов дитина,
Не обходячись без сліз.

Я лиш твій, Вкраїно мила,
Де б не був і де б не жив!
А мене так охрестили
Бог й земля — як диво з див.

Хай легенько хтось міняє
Батьківщину на вино.
Мою душу розриває
Ця провина, мов ярмо.

Я тривогу свою знову
Розстеляю на траву,
Відчуваю рідну мову,
З цим на світі і живу.

Краю добрий, краю рідний,
Посвяти моє ім'я!
Хай зі мною будуть згідні
Бог, Україна і сім'я.

РІДНЯ ЧЕКАЄ НА КОЛЯДУ

Сюди, де світлі хати,
Летім, як до мети!
Живуть тут батько й мати,
Тут сестри є й брати.
Ми спішимо, бо знаєм,
Що тут, де небосяг,
Нам сонечко засяє
І синьо-жовтий стяг.
Отож рідня чекає
За різдвяним столом!
Хай Бог благословляє
Всіх щедрістю й добром!
Відкиньмо з серця смуток,
Збудім козацьку кров,
Нехай душа розкута
П'є в коляді любов!

ГОРИТЬ ЖИТТЯ СВІЧА

Ще ніби сонце душу гріє,
Моє перо живе — пишú!..
Ще квітне муза, грати вміє.
Тому творити я спішу.

Свіча є в хаті, кварта з чаєм.
Я розумію: час біжить.
Ще старість спину не згинає,
Ще вірш неписаний лежить.

Раптово все в житті стається,
То холод йде, а то — тепло...
Слова римую, вірш кується —
Все, що на душу налягло.

Буває, що зміліли кроки,
Буває — серце заболить.
Та я живу й пишу потрохи,
Поки життя свіча горить.

ЧИ ВИБРАВ Я СОБІ СТЕЖИНУ?

Чи вибрав я собі стежину,
Яка від хати в світ іде?
Чи ту узяв собі дружину,
Що мудро по життю веде?

Але зневіритись не хочу,
Печалі серця не віддам,
Бо усміхаються ще очі —
І їх нікому не продам.

«Чи правильна моя стежина?» —
Щораз запитую себе.
Життя притискує пружина,
І туга по душі шкребе.

Було всього в моєї долі,
І та дорога не проста.
О Господи! Дай трішки волі,
Щоб посміхалися вуста.

Я Богу вдячний, рідна Мово
(Є в цілім світі різних див),
Що Він замовив щире Слово,
Й мене в тім Слові залишив.

ДОРОГАМИ ЖИТТЯ

Багато в світі є доріг —
Одна росте з мого порога.
Я все життя її беріг.
Дорога ця веде до Бога.

Там часто болі і жалі
В скрутну годину досягають:
Це за гріхи всі немалі,
Що в моє серце заглядають.

На тій дорозі скрізь сліди,
Що в травах скупані, блукають...
Тебе шукаю — лиш прийди!
Й тривоги більше не злякають.

На цій дорозі — дві душі:
Вони то б'ються, то сміються:
А ми з тобою — не чужі,
У душах мудрості куються.

КОРОТКА МИТЬ

В стражданнях ми являємось на світ,
Життя у муках всі ми покидаєм,
Щезають дні та є багато бід,
На кожному кроці їх ми зустрічаєм.

Ці муки нам Всевишній заповів,
Це нам дано, як милість — лиш боріться,
Щоби позбутися гріховних слів
І скинути із плеч гріхи — моліться!

Нічого не побачимо навкруг,
Бо дні летять, як пух, і нас тривожать.
Хоч правда ця гірка на зір і слух.
Вже все позаду, так позаду, Боже!

Така складна ця формула життя,
Немов до неї знак якийсь пришитий.
Хоч ми йдемо крізь болі й каяття,
Та все ж ми хочем трішечки пожити.

Короткий вік — метелик пролетить,
В його уяві — це найкраща днина.
Від крапки і до крапки — тільки мить,
Ця мить — твоє життя, бо ти — людина!

ЗАРОБІТЧАНКИ

Жіноча доля нелегка,
Бо вдома їсти хочуть дітки.
Їх дальня подорож важка,
Вони спішать на заробітки.

У світ чимало є доріг:
У Польщу, Грецію чи далі...
А вдома рідний жде поріг,
Утіхи менше, ніж печалі.

Пустує хата без жінок
І рідний край також пустує...
А сліз багато — їх вінок.
Чому так сталося? Кров нуртує.

Як глянуть діти у вікно,
Побачать лиш віконну раму,
Бо щастя мало їм дано —
Усі чекають рідну маму.

ПРАЦЬОВИТІ ЛЮДИ

Праюють люди на землі:
Щоб пахло хлібом в кожній хаті.
В моїм задумливім селі
Вони у праці, як на святі.

Якби збагнути — все кипить
Від ранньої зорі до ночі.
А Бога треба нам любить
Й людей, і руки їх робочі.

Поля сушило і пекло,
Все замочило — дощ без краю...
Без відпускних живе село —
Й курортів тих воно не знає.

Засієм ниви ми добром,
Тому і будемо багаті.
Людьми пишаємось й селом —
І буде радість в кожній хаті.

ПРАВО НА ЩАСТЯ

Над нами ясніє ген небо.
А далі — верба, що зросла.
Здається, нічого не треба —
Лиш трохи любові й тепла.

Я поки — зелена стежина:
Та зжовкну й розквітну колись.
Вкраїно, ти — мати єдина,
За своє майбутнє молись!

За право на щастя воюєш, —
То мужня відвага твоя.
Від смерті людей ти рятуєш,
В серцях твоє горде ім'я.

Близьке мені все до краплини.
Крутії карпатські плаї,
Широкі поля України,
Багаті покутські краї.

ПРОЙШЛИ РОКИ

Багато гарних днів минуло, —
(Бо ти родився вже давно).
Життя швиденько промайнуло,
Це так — як глянув у вікно.

І всіх захоплень не злічити,
Розчарування теж були...
Нам довелось ті дні прожити,
Які минулися — пройшли.

Злетіли зустрічі й прощання,
Прозріння й тихе забуття.
В них умістилося кохання
І все нехитрісне життя.

Була весна, і осінь, й літо,
Глядів веселку осяйну.
Нестримні бурі пережито,
Зима змінилась на весну.

В короткім часі все сплелось,
Ніби й повторення пішло...
Згадаю: що в житті збулося
І що до пам'яті дійшло.

РАННЯ ПОРА

Вернутись б в молоді роки,
У дні, які буяли!..
Але вечірні зірочки
Мене ось закружляли.

Осінній падолист люблю,
Як мед — весняні ночі...
Тут втіха, майже без жалю,
Веселощі дівочі.

Я в багряницю золоту
Вдивляюсь і милуюсь...
Вертаюсь в юність молоду,
До неї знов готуюсь.

Побачити травневий сад,
Що цвіт в руці тримає...
Хоча я прагну... Та назад
Вже вороття немає.

ДОЛЯ

(Пісня)

В моєї долі — дві зорі:
Вечірні є і ранні.
На небі світять угорі,
Обидві — любки файні.

Одна моя зоря — сумна,
Зовсім весела — друга.
Ось світить край вікна — одна,
А іншу — взяла туга.

В мого кохання є слова.
Одне з них гарне: «Згода!»
А друге: «Ні!» — й таке бува,
Не кожне слово — врода.

У долі — лиш два кольори:
Червоний є і чорний...
А серце плаче — до пори
Й радіє — в лад мажорний.

* * *

Стукає легенько
Гілка у вікно,
Ніби нагадати
Хоче вже давно
Про ранкові роси,
Ночі весняні...
Шепче тихо гілка
Про любов мені.
Стрів її неждано
На плаю крутім,
Й назавжди у серці
Збережу своїм.

А додолу листя
З шурхотом ляга...
Я тебе чекаю,
Мила, дорога.

ХАТА БЕЗ ГОСПОДАРЯ

Була у майстра добра хата,
Яку колись він збудував.
Прийшла до нього в гості втрата,
Бо час домівку зруйнував.

Тече скрізь. Тріскаються стіни.
В будівлі мряка — там біда...
Нема господарю заміни,
Лиш вітер хвірткою гойда.

Давно господаря немає
(Туди ти краще не ходи),
Немита шибка виглядає,
Давно не бачила води.

Яскраве сонце не проходить,
І протікає сірий дах.
Лиш смуток в хаті тихо бродить,
Принишкли діти по кутках.

Господаря немає в хаті,
Не чутно сміху дітвори.
В порядку люди винуваті,
Що ті — без хліба, без води.

КЛИЧЕ РІДНА МАТИ

Розїхалось людей багато,
Лишились діти і рідня,
А в хаті жде старенька мати,
У вікна спогляда щодня.

З країв далеких повернися —
В нас квіти пахнуть, як бальзам,
Усім померлим поклонися,
Святим молися образам!

Нас кривда й горе розлучали
І недруги бували злі.
Хоч нам здоров'я підірвали —
Живем ми на своїй землі.

Та важко повертатись сину,
Бо на дорозі дощ, гроза.
Хоч маєш матір й Україну,
Та на очах бринить сльоза.

ГОДИННИК ЧАСУ

Хвилини йдуть — життя кують.
Чи доля краща нас чекає?
Вона питає: чом нас б'ють
І кожен день чому лякає?

Години часу кличуть знов
В обійми взять проміння сонця.
Із них всіх виткати любов,
Коли ти глянеш із віконця.

Духовний мирний дивосвіт
Живе молитвами людини.
Спитає яблуневий цвіт:
«Чом змарнував ти Божі днини?»

Годинник часу — як в бою!
Тож всі години часу множим...
Хай милу збереже мою,
Й покриє омофором Божим.

Розділ V

Чари кохання й природи чари

(З ліричного зошита)

ДАВНЯ ЛЮБОВ

(Спогад)

На столику горить свіча
І дивно кліпає-моргає.
Торкаюсь милої плеча —
Моє серденько завмирає.

Стихають в лісі голоси,
І пташенята спать лягають,
А очі — крапельки роси,
Так світяться, немов палають.

Все пахло, пінилось вино,
Рожеві губоньки світились.
Її кохав давно-давно,
Коханню ми тоді молились.

Уже минулася любов,
Немов ті квіти, що зів'яли,
А твої руки мила, знов
Так, як колись, мене обняли.

НІЧНА ЗГАДКА

У полі пасуться стриножені коні,
І вечір заходить у днину гучну.
А роси, як зорі, палають в долонях,
Колишуть закохану тишу нічну.

Словечко до слова — сплелася розмова.
Вже руки гарячі на шиї лежать.
Та я відчуваю їх знову і знову,
Їх дотик, неначе небес благодать.

Ту першу стежину знайду я весною,
Другою — у осінь піду золоту.
Тебе, як жону, позову за собою,
Всіх кóней баских на траву поведу.

Тебе люблю! Ти сонечку подібна,
Хоч пасем сивини знайшов сліди...
Мені тепер ще більше ти потрібна —
Мов крапельок джерельної води.

Здається, що не так дорігла вишня,
Що не дзюрчить і не блищить вода.
Та ти — любов моя, уже колишня,
Хоча й тепер ще досить молода.

Закоханий у тебе здавна, мила,
Бо щиро в ранній юності любив!
У небі ясні зорі засвітила,
Я чари першого кохання пив.

КОХАНІЙ

(Триптих)

1.

Стрів тебе я, зоре,
Цвіт-любов неждану,
Чисту і прозору,
Як вода з Йордану.

Брав ласкаві руки
У свої долоні...
Скільки ж малось муки
У твоїм полоні!

Не було вагання,
Бо любов зоріла,
Бо твоє кохання
Спалахом горіло.

Як же мені знати,
Світла зоре неба,
Чом не міг втоптати
Стежку я до тебе.

Мить оту нетлінну
Знов у снах лелію:
Ще тебе зустріну
Й серцем ще зігрію.

2.

В своїй уяві я малюю
Обличчя миле, рухи всі,
Ночами сонними цілую
І обнімаю уві сні.

І лину думкою до тебе —
Струмок до річки так спішить.
І ніби зірку в яснім небі
Тебе лиш бачу кожну мить.

Мені здається, що вже вічність,
Коли з тобою я бував,
Коли твою несхитну вірність
На крилах мрії колихав.

І хоч коротка ця розлука,
На серці смутно день за днем.
Ой, не береться нам наука,
Коли у сні кохану ждем.

3.

Ось це узлісся я згадав,
Де ми кохалися до згуби.
В своїх руках твою тримав
І цілував у личко й губи.

Там тихо шепче верболіз
Про наші зустрічі, кохання.
І серцю боляче до сліз,
І лине із грудей зітхання.

Блищить сльоза в очах моїх —
Ознака радості, любові —
І пада до колін твоїх,
Мов жовті листячка кленові.

Так трави роси ронять всі,
Коли зустрінуть сонце ясне.
Вони життя несуть красі
І неповторне, і прекрасне.

О мила, бережу тебе,
Як найкоштовнішу перлину,
Не можу стримати себе —
Щомиті я до тебе лину.

ПЛЕКАЮ НАДІЮ

Десь під снігом сліди залишилися твої,
Хоч хурделиця грала, стежки замітала...
Та прийшла вже весна, зашуміли гаї —
В моїм серці кохання нараз запалало.

Цілував я тебе у вишневім саду
І в пориві палкім обнімав до безтями.
Тож зимою гарячу любов віднайду,
Щоби щастя весняне було завжди з нами!

Не прощайся зі мною! Я долю молю,
І у віхолу буду кохану чекати!
Я страждаю без тебе й нестримно люблю,
Та надію на щастя все ж буду плекати.

СИНОВІ — НА СОРОК ЛІТ!

1.

Сьогодні в Тебе славне свято,
Ще лютий на твоїм календарі.
Я щиро хочу привітати:
Рости здоровим і живи в добрі!

Бажаю щастя я земного,
Здоров'ячка міцного, як граніт,
І неба мирного від Бога,
Прожий, синочку, ще багато літ!

Роки на осінь повернули
Вони, мов хмари, швидко в даль летять.
А привітать ми не забули:
Тобі, козаче, рівно СОРОК П'ЯТЬ.

У Тебе сил іще багато,
Хоча, здається, вже не ті, не ті...
Свою роботу маєш знати —
Ти твердо йдеш по мудрому путі.

Нехай не знають втоми руки,
Своїм теплом рідненьких зігривай!
До праці ти прийшов з науки,
А на роки уваги не звертай.

Роки не можна зупинити,
Вони, неначе коні, швидко мчать.
Ти ще тримаєшся — лиш жити!
Тобі, Миколо, тільки СОРОК П'ЯТЬ...

ПИШАЮСЬ ЗА ДАРОВАНУ РАДІСТЬ

2.

Ось літак пролетів, мов ракета,
Його слід загубився давно.
Молодим посадив я ренети,
Вони вже заглядають в вікно.

І цвітуть, плодоносять, радіють —
Талісман для синочка живий.
Ти рости, твої здібності зріють,
З щирим серцем щасливо прожуй!

В моїх скронях сивин вже лавина,
Не сумую — минули літа...
Щиро вдячний я долі за сина,
Його Янгол нехай привіта!

Я прожив шмат життя задовільно:
Тебе виростив — йди до мети!
І садочок дарую, мов віно,
Він ще буде родити й цвісти.

Гілочки всі мене обнімають
Зеленвіттям чудовим, густим.
Я щасливий — аж очі сіяють,
За нас молюся Богу й Святим.

А Ти стежкою йтимеш святою,
Твоя праця ще буде в ціні,
Бо я щиро пишаюсь Тобою
За даровану радість мені!

РОБОТА — СПРАВЖНЄ ХОБІ

3.

Відмінно син у школі вчився,
У скрипку душу всю вкльдавав,
Бо дар до музики з'явився,
Любов до знань всім дарував.

Знайшов він пристань у освіті —
Тепер вже справжній педагог.
Його знання сприймають діти,
Навчатись хай допоможе Бог!

Пливе життя в земних турботах.
До праці має добрий смак:
Робота-хобі — йде по нотах,
За ВСЕ він б'ється, мов козак.

Машина «хвора» — не працює,*
Не скаже, що їй болить.
Хто хворе їй життя врятує? —
Діагноз він поставить вмить.

*Син Микола — учитель, музикант і майстер
«лікування» автовок.

І вправно швидко «полікує» —
І знов вона у даль помчить.
А майстер радий — кров нуртує,
Йому без хобі не прожить!

Він крутиться в водоворотах,
Знайти надійну пристань зміг.
Ця пристань — то його робота,
І перше хобі серед всіх.

СІВАЧ ДОБРОГО, РОЗУМНОГО І ВІЧНОГО

*Друзові-колезі по шкільництву
Миколі Хрептію — директорові
Джурівського ліцею
та Новоселицької філії*

«Серце віддаю дітям».
В. Сухомлинський

Колись я навчався в двох школах
(Та це вже не школи тепер).
І в ріднім селі років сорок
Директорський плуг мужньо пер.*

А нині ти, друже Миколо,
Тримаєш в руках плуг оцей,
Й продовжуєш сіяти словом
Знань перла у душі дітей.

В дорозі ми прагнемо руху,
Живемо, як рідні брати,
Обидва ж бо спільні по духу —
Й разом досягаєм мети.

*Автор навчався у Новоселицькій восьмирічці та Джурівській середній школі, потім у Новоселиці працював директором школи

Дорога, як доля, незмінна
У далі науки вела...
Були з нами Бог й Україна,
Й любов до шкільництва була!

Не раз нас вітри обвівали,
Та ми не спинялися — йшли
Назустріч і бурям, і шквалам,
Творили добро — як могли!

Нам є що сказать - пригадати
За стільки прожитих вже літ...
Жду в гості Тебе в своїй хаті,
Щоб чути бадьоре: «Привіт!»

За віком покинув я школу,
А в Тебе бурхливий ще світ
В освіті! Тож крила, Миколо,
Напружуй щодня на політ!

Умилися туманами ліси,
Багряне листячко злітає.
Торкаюсь ніжно срібної роси —
Вона обом серденька крає.

Ген тішить море райдуг і заграв,
А там — на став хмаринка сіла.
І кожен з нас ту «гостю» привітав —
Вона для нас, як казка біла.

Хмаринка в казку зве тебе й мене,
Вінок для двох сердець спітає
Тонким грайливим поглядом кивне
І радість, й щастя пошукає.

ЛІТНІЙ КВІТКОВИЙ ЕТЮД

На літній клумбі квітів — море,
Але найкраща з них — це ТИ!
До ТЕБЕ йду, кохана зоре,
Хоча не знаю: як знайти?

Нарциси, ружі, хризантеми —
Мене їх ваблять кольори!..
Про них складаються поеми,
Бо то ПРИРОДИ є дари.

А ТИ — найкраща в світі квітка,
Яку назавжди покохав...
Цвітеш трояндою, лебідко,
Що в своїх віршах оспівав.

Ти, мов волошка — кров нуртує,
А лінія стебла струнка.
Тендітний стан мене дивує —
Прийшла до нас любов п'янка.

ТОБОЮ дні і ночі мрію —
Немов нектар з тих квітів п'ю...
Завжди плекаю я надію...
ТОБОЮ тішусь і люблю!

ЮНОСТІ ЗІРКИ

Вже скошились жита. І ось літо минає.
І життя пролетить — промайне, наче птах.
А ось осінь. А там вже зима всіх чекає —
Тільки місяць на небі і ми — у літах.

Десь сумують всі ранні юначі стежини
І зітерлись мої, колись світлі, сліди...
І, можливо, у тому моя є провина,
Що завчасно одквітли кохання сади.

Проганяю я дум невеселі отари,
Бо уже не вернути прожиті роки.
Але бачу: всміхнувсь місяченько з-за хмари
Й заіскрились, як в юності, наші зірки.

«Червону руту не шукай вечорами...»

В. Івасюк

Бриндушки чарівні я зірвав весною
І букет поставив милій на вікні...
Квіти умивались ранками россою,
Як і ти купалась в росах уві сні.

Десь у темнім гаї є червона рута,
Що приносить щастя людям у житті.
А росте таємно, в зворах призабутих:
Як туди дібратись, в надскладні путі?!

У саду вишневім виросла криниця —
Зачерпнуть б відерцем чистої води!
Та роки збігають, гаснуть, як зірниці,
А червону руту милій все ж знайди!

Блищить в діамантах роса,
Сміються смереки і буки.
Твоя звеселяє коса,
Обіймуть тебе мої руки.

Вже серце моє, як магніт,
Воно притягає кохання.
З тобою — міцні, як граніт,
Такі, як любов наша рання.

ЦВІТ ЛИПИ

*«...А липи цвітуть духмяно, духмяно,
А двоє ідуть назустріч кохання».*

В. Гостюк і О. Гавриш. Пісня

Кохання швидко так приходить,
Немов на голову — сніги...
Твоє мовчання прикрість родить —
І це мені не до снаги.

А липи розквітають літом,
Духмяний цвіт спада до ніг.
Гойдаються пахучі віти,
Як те кохання, що зберіг.

Той запах голову дурманить,
Сім'я бджолина скрізь гуде...
А твоє слово мене манить,
Як липи цвіт, що з медом йде.

ЧАРИ ХРАМУ ПРИРОДИ

Ми йшли, сплітаючись руками:
Бентежило серцець биття,
І милувалися зірками,
Що віщували майбуття.

Про щось шептали, гомоніли,
А в поглядах цвіла любов...
Серця від спалаху горіли,
Що збуджувала юна кров.

Глядів нам місяць у зіниці,
Коли зайшли в Природи храм.
Води напитись з джерелиці —
І мовив я, що ВСЕ віддам!

За тую вірність лебедину —
Я вірним буду милій теж!
А час спливав, в коханні плинув —
Щасливі ми були безмеж!

ЛЮБЛЮ ЛЕЛЕК ТА ЇХНЮ МОВУ

(Диптих)

I

Люблю лелек та їхню мову
І ніжний помах дужих крил.
Тихенько сядуть в полі знову
Під прикриттям земних вітрил.

Живиця пахне на смереках
І скапує з усіх боків,
Як вчую доброту в лелеках —
Так з ними жити я б хотів!

Ще нині вітер шумно грає,
Із літа струни різко рве
І мою душу й серце крає
Та за лелеками зове.

Багряна осінь вже минула,
Зима лягла у довгі сни.
Вже бузьків зграя промайнула,
А я вертаюсь до весни.

II

Мов куля, літечко злетіло,
Минає стовбури крихкі.
І осінь в барвах загорілась,
Біжить на віражі круті.

Пейзажі акварельні грають,
Блука туманів дим в лісах,
Ще в ружі пелюстки палають,
І ароматом луг пропах.

Осінні гірко плачуть зливи
І дише вільно сіножать.
Тріпочуть в кóней буйні гриви —
Так прагнуть в даль вони помчать.

То й повіває вітром холод,
Сивіє ранками роса.
Пташата відчують голод —
Не вабить осені краса.

ОСІНЬ У ЛІСІ

Впираються в небо високі тополі,
Калина вмивається в ранній росі,
А клени розділись — тепер вони голі,
На зимоньку спати змовляються всі.

Смереки зелені вигойдують віти,
Рамена могучі цілують вітри.
Розбіглись від дуба його малі діти,
А там зажурились стрункі явори.

З берізок звисають розплетені коси,
Й стіка з білокорих тремтлива сльоза.
Хвилюються верб вже натомлені лози,
Згубилась за горами літня гроза.

Галявини тихо сумують в долині,
Збирають листочки і в'яжуть килим...
А в моїм садочку, на тій горобині
Гойдаються грона з пташатком малим.

МАЛЮНОК ОСЕНІ

Мов куля, блискавка летить,
У крони стовбури стріляє:
Малюнок осені горить
І кольори свої міняє.

Туман блукає у лугах,
Із ружі пелюстки злітають,
Сивіють роси на квітках,
Вітри студені повівають.

Сумна осіння благодать,
Туман панує вже на нивах...
Там — коні лунко заіржать
Зимові, в білосніжних гривах.

ОСІННІЙ ЕТЮД

Вітер дзвонить листям, мовби їх цілує,
Та гілки колише, сяє у вогні.
Золотиста осінь свій етюд малює
Й величаво мчиться на прудкім коні.

Він біжить невпинно — і танцює грива:
«Конику грайливий, ти на себе зваж!
І не мчись так швидко, нехай осінь дива
Перетворить миттю в райдужний пейзаж!»

Догорає листя, вітер їх зриває,
І під ноги стелить дивокилими.
Всі в садах дерева тихо засинають
І у снах чекають лютої зими.

У ПЕРЕДЧУТТІ ЗИМИ

Гойдається листя — їх вітер цілує,
Кохано гілки гомонять в тишині,
Вже осінь чудові картини малює:
Красиві. Природні. Живі. Осяйні.

Холодними ранками паморозь сива,
Сади у засмуті скидають вбрання...
Немає вже того квітучого дива,
На зиму прийдешню кричить вороння.

Та й пташка маленька тужливо співає.
Черешня злотаві листки продає...
Теплом уже осінь ця не зігриває —
І руку холодній зимі подає.

Сонце сховалось. Спалахують зорі.
Холодно стало. Надходить зима.
В спогадах бачу я очі прозорі
Тої, котрої тут поруч нема.

Рана пекуча на тілі живому
Болем стікає... Сумують плаї...
Рану загóю. Вернуса додому,
Де мене ждуть усі рідні мої.

ВІД ЗИМИ — ДО ВЕСНИ

Все під снігом. На зімних гілках сивина.
Ще хурделиця грає, трава не воскресла.
Та дзвенять вже струмки. Задиміла весна
І до мене кохання принісла.

Ти явилась неждано, немов уві сні:
Я тебе цілував — наші очі світились.
Обіймав палко в спразі — чуття неземні,
І від щастя серця наші бились.

Будь зі мною, кохана! Я долю молю.
Як святою, утішусь я, звісно, Тобою...
Ми забудем тривоги, засмути, журбу.
Тож росинкою стану і рани загою!

Розділ VI

У букет іменинникові

*Віншувальні рядки
друзів-побратимів по перу*

Іван ОРОБЕЦЬ

З нагоди виходу книги «Журавлята»

Пана Миколи творча муза
Все вище й вище лине,
Зібрав Калачик нині друзів
На книжчині хрестини.

Його Пегас — в нестримнім злеті,
Його душа у слові,
Дитячим справним є поетом
І спец він по любові.

Хай друзів ширшає все коло,
Як в нас говорять, файних!
Хай легко пишеться, Миколо,
І любиться, звичайно!

21. 03. 2013

Іван ОРОБЕЦЬ

З нагоди дня народження

Йде по землі весна нестримно,
Неначе Рибниця із гір.
Дитяча лірика й інтимна
Нехай лягають на папір.

Хай той інтим із Вами буде
Багато ще й багато літ...
Буде любов — то будуть й люди,
Отож пишіть, творіть, любіть!

Любіть удень, любіть ночами,
Удома, в школі, скрізь й завжди.
Як буде світ із Калачами —
То будуть в світі гаразди!

22. 04. 2013

Іван ОРОБЕЦЬ

З нагоди виходу збірки поезій «Сік землі»

Що тут сказать — хоч стій, хоч плач,
Та правди ніде діти:
Творить дива цей пан Калач,
І як не порадіти?

Пегаса довго він сідлав,
Були роки вагання,
Хоч довго думав і чекав,
Та породив «Чекання».

А далі книг пішов парад,
Думкам зробилось тісно —
Пустив між діти «Журавлят»,
А поміж люди — «Пісню»*...

Летить Пегас і на крилі
Проміння сонця грає,
Він соком рідної землі
Нас нині напуває.

*Збірник «Лети Покуттям, наша пісню!».

Цілющий сік з самих глибин,
Вода дзвінка, як криця.
Відкрив для всіх покутський син
Глибин душі криницю.

Що тут сказать? Я б так прорік:
— Утіхи не ховаю!
Смакуймо всі Миколин «Сік»
В прикуску з короваєм!

29. 05. 2014

Іван ОРОБЕЦЬ

ЕКСПРОМТ ПІСЛЯ ВИПИТОЇ СКЛЯНКИ СОКУ

Тут, на Калачиковім святі,
Зібралась творча вся рідня.
Я не скажу Вам так багато,
Максим'юку* я не рівня.

Давать аналіз теж не буду
Перед лицем Попадюка**.
Сказали вже багато люди,
Пролилась слів ціла ріка.

Тим більше, пісню не заводжу,
Пані Параска*** засміє.
Скажу, як вмію і як можу:
Хай Бог здоров'я Вам дає.

Кують травневі хай зозулі,
Думки хай просяться в політ,
Щоб пили сік, здорові були
Багато зим, багато літ!

29. 05. 2014

*Степан Максим'юк — голова райдержадміністрації.

**Мирослав Попадюк — поет, редактор книг.

***Параска Зарінчук — співачка.

Іван ОРОБЕЦЬ

ПОБРАТИМИ

*М. В. Калачику та П. В. Коржу
з нагоди виходу у світ збірки
«Лети Покуттям, наша пісне!»*

Твори, Калачику, Калаче,
Хай світ здивується, побачить,
Хай світ цей вражений почує,
Як вправно наш Калач віршує.
Добро на всіх, немов ножем,
Удвох розрізують з Коржем.
Обидва — славні козаки,
Обидва зроблені з муки...
Хай світ шанує й велича
Союз Коржа і Калача.
Хай мелодійні, голосні
Постануть бублики-пісні.
Життя вам, хлопці, як у казці,
Нам — ваших бубликів по в'язці!

14. 01. 2014

Іван ОРОБЕЦЬ

ПОЕТИЧНЕ ВІДЛУННЯ

*Миколі Калачику з нагоди виходу
у світ книги «Відлуння»*

Соком землі напоєний сповна,
Тож творчий дух в поетові вирує.
Раніш писав, аж краєм йшла луна,
Тепер, коли на скронях сивина,
Поет «Відлуння» краєві дарує.

У ньому тінь орлів Карпатських гір,
Клич журавлят і трепетне чекання,
А в мріях ще поет летить до зір,
І ще перо в поета, як топір,
Тому «Відлуння» це ще не останнє.

Він сильний, як опришок Марусяк,
І ніжний він, як попада Маруся,
Йому відпочивати ще ніяк,
В сідло Пегаса скаче, як козак,
Він ще у творчім вирі весь, у русі.

Ще погляд молодечий в очах,
Іще чарує світ його довкола.
Не зачерствів з роками й не зачах.
Смакуймо мудре слово Калача,
Хай твориться, хай пишеться, Миколо!

2023 р.

Іван ГРЕКУЛЯК

НА ЮВІЛЕЙ 2012-го!

*Моєму щирому другові —
у молодоквітучі ювілейні народини*

Весна дзвенить — і буйний цвіт
Природу зодягнув довкола.
І в пору цю Покутський світ
Віта Калачика Миколу
Із ювілеєм! Тож прийми
Найкращі, друже, привітання:
Прожий до сотої весни
В здоров'ї, щасті та в коханні!
Бо треба ще любить й творить,
Допоки Бог дає натхнення.
В ім'я свого благословення!
Будь потужний, як карпатський бук,
Тримайся завше з гараздами!
Хай поетичний Слова звук
Переливається піснями!

Іван ГРЕКУЛЯК

У СВЯТКОВИЙ ВІНОК

З нагоди презентації книжок

А нині тут зібралось друзів коло,
Аби у з'яві книг Вас привітати,
Бо Ви на світ явили нам, Миколо,
Видання два — як первістки-дитята.

Бо ж кожне з них — натхненних мук світління,
То є вогні душі — то Дивослово!
Отож й подальш Вам в творчості горіння,
Аби цвіла вкраїнська рідна Мова!

Черпаєм із ліричного «Чекання»
Рядки поезій, що зовуть кохати...
Ну, а любов з весною на світанні
Несуть на крилах ваші «Журавлята».

Хай множиться Вам щастям й гараздами,
Здоров'ям! Віршém! Колосом налитим!
Якщо, наш друже, Ви є поруч з нами,
То й Україні — процвітати, жити!

Іван ГРЕКУЛЯК

**З нагоди презентації книги
«Сік землі»**

Нуртують соками джерела
У сонячні дні, чи в імлі.
Та найцілющим в рідних селах
Для нас є, звісно, «Сік землі».

Таким ж бо «Соком» ти, Миколо,
Нас напуваєш у цей день,
Бо ж видав книжку гонорову,
Ще й переплів вінком пісень.

Тебе я радий віншувати
З новим надбанком! Тож твори!
Пера із рук не випускати
Ще многа літ! А Бог згори
Тобі натхнення хай зсилає,
Здоров'я й пориву вогонь.
І хай в душі вони палають,
Торкаючись твоїх долонь!

Отож, шановний, файний друже,
Тримайся, поки порох є!
Нехай потужно, вічно й дужо
Цілющий сік землі все б'є!

Петро КОРЖ

ЛЕТИ ПОКУТТЯМ, НАША ПІСНЕ!

*Співавтору співанника
Миколі Калачику*

Коли душа співати хоче
І думка рветься в синю даль,
Тоді нам МУЗА напропорчить,
Створити радість і печаль.

Коли пісні разом писались,
Відчули ласку і тепло,
Ми щиро, друже, побратались
І це нам міцно допомгло.

Твої вірші — мої мотиви
Сплелися ніби у вінок,
Тут наш характер — бурі й зливи,
Тут наш твердий ступає крок.

Тут і твоя, й моя натура,
Тут і твої, й мої думки.
Тут музика й література,
Життєва школа і роки.

Коли з тобою запізнались
(А я пригадую той день),
Відразу дружба зав'язалась
І на народження пісень.

Нас доля поблагословила,
Примхлива доля — так і є!
Але для нас мистецько-мила
І далі ниточку снує.

Зове до творчої роботи,
Зове до творчого добра,
Попри проблеми і турботи
Нас завжди тягне до пера.

Хоч є різниця в нас у віці,
Ти старший, а молодший я.
Хоч ти квітневий — я січневий,
Та майже в нас одне ім'я.

Бо зліплені з одного тіста —
Калач і Корж — і так будé!
І нашу дружбу не розломить
Ніхто, ніколи і ніде!

Бо ми є творчі побратими,
І не розділить нас межа.
Ніхто не зможе посварити
Тепер Калачика й Коржа.

І будем жити і творити
Ми для прийдешніх поколінь.
«ЛЕТИ ПОКУТТЯМ, НАША ПІСНЕ!»,
Лети у синю далечінь!

Петро КОРЖ

КОЛОМИЙКИ

З повагою побратимів по перу

Є багато коломийок у нашому краї,
Та сьогодні я новеньку для вас заспіваю.

Бо сьогодні двадцять перше березня настало,
І районна книгозбірня всіх нас позбирала.

Розломилась і рушала цьогорічна крига.
У Миколи Калачика вийшла друга книга.

«Журавлята», «Журавлята» читають малята.
Нехай буде у поета і доля крилата.

Бо крім того, що Калачик віршики римує,
В Новоселиці у школі він директорує.

Не раз болить головонька з вечора до рання,
За господарські проблеми, за фінансування.

Сільська школа вимагає кожен день багато!
Необхідно енергію свою прикладати.

Мирослав Петрович знає про це в вищій мірі,
Бо він давно і довгенько був у вашій шкірі.

Так, як і Ви, міг у школі директорувати,
І встигав вірші писати й книги видавати.

В Попадюка добрий приклад Ви собі узяли,
То ж дай, Боже, щоб Ви сотню книжок написали.

Для дітей і для дорослих, щоби всі читали
І за вашу щиру творчість завжди шанували.

Добра ваша писанина душу огортає
І на музику легенько кожен раз лягає.

Не одна ще пісня буде написана Вами,
Не одні звучати будуть наші фонограми.

Бо слова такі чудові, щирі і природні,
Їх виконувати будуть артисти народні.

Але це все попереду: вірю, мрію, знаю!
А тепер під піаніно я для вас співаю.

Щастя щиро Вам бажаю, здоров'я міцного.
Бережіться! Шануйтеся! Бо Ви варті того!

Степан ГРИГОРЧУК

**На честь презентації
книжки Миколи Калачика «Журавлята»**

Нині Ти щасливо празникуєш,
Нам даруєш вірші без присвят,
Нині Ти усім нам презентуєш
Свою нову книжку «Журавлята».

Хай лунає мова солов'їна,
Наше рідне Слово, що єси!
Бо Ти — справжній щирий українець,
Бо Ти — гордий України син.

Ти пиши малятам для потіхи,
Про гостей — травневих солов'ят.
Про шумних горобчиків з-під стріхи,
Про твоїх крилаток — журавлят.

Ти співай із ними веселенько,
Процвірінькай, прокурлич в політ:
Хай гордиться Україна-ненька,
Хай почує Вас весь Божий світ!

Гарні Ти пиши вірші, Миколо,
Щоб ні дня, як кажуть, без рядка!
Ти пиши про діток й рідну школу,
Міцно Ти тримай перо в руках!

Ти пиши про своїх односельців —
Тих, що під Горою й з-за Ріки...
Ти пиши про них з любов'ю в серці,
Видавай нові свої книжки!

Ти віршуй, віршуй, твори, козаче:
Хай козацьке слово постає,
Хай наша Українонька не плаче,
Кращим хай життя будé, ніж є!

Ти зійдеш не раз ще на Говерлу,
На гірську вершину непросту,
Там посієш своє слово-зерно,
Подолавши нову висоту.

І тебе згадають славні горці,
Твоє ім'я і любов твою...
Ім'я Миколая Чудотворця
І святу Поезію твою.

Іван АНДРУШКО

Творчому побратимові

Де Рибниця стікає з косівських верхів
І Рожнів геть на захід, тіниться садами,
Розкинулось село Книшів, Пилип'юків,
Що слова вже давно полинули світами.

Талантами щораз рясніє щедрий край,
Що рідну землю славлять працею й піснями,
Теплом і гордістю п'янить в душі розмай,
А луг над річкою розлився солов'ями.

Квітує школа дзвінкосміхом дітвори,
Директор усміхається привітно юні...
Колише вітер синьо-жовті прапори,
Радіючи майбутній долі і фортуні.

О Новоселице! Він твій співець і син,
Тобі любов віддав і буде він служити.
Якщо і доживе до сотих роковин,
За тебе буде Господу щораз молитись.

Його колиску квітенЬ навесні збудив,
А мама й тато чарівне заклали в гени.
І дня не може, щоб він щось не натворив,
Бо має світлий дар від музи Мельпомени.

Софія МОСКАЛИК

ВІНШУВАННЯ

Так ваша склалася дорога
Рядки писати чарівні.
Талант Ви маєте від Бога,
Що рясно квітне навесні.
Бо саме ця весна сприяла
Для презентації робіт.
Вас доля щастям завітчала
Дай Боже, щоб на многа літ!

Тож Ви продовжуйте писати
Для світу, долі, для людей,
Щоб всіх нас творчо дивувати
Талантом всіх своїх ідей.
Земних думок красу яскраву
Вкладайте в слова видноту.
Бажаю Вам здобути славу —
Цей дар підняти в висоту.

Нехай здоров'я з Вами буде
І щастя аж на многа літ.
Щоб поважали скрізь Вас люди,
Щоб запишався Вами світ!
Талантом вашим незрівнянним —
Думок душевних і живих.
Бажаю словом цим вітальним
Вам злетів і висот нових!

ПІСЕННА ПОЕЗІЯ МИКОЛИ КАЛАЧИКА

Із джерел преси дізнаємося, що Микола Калачик — уродженець села Новоселиця, поет, педагог, просвітянин Він — автор поетичної збірки «Чекання» та книги віршів для дітей «Журавлята».

У 2013 році в Снятинському музично-видавничому домі «В. Лазаренко» побачило світ нотне видання «Лети Покуттям, наша пісне» Автор пісенних текстів Микола Калачик. автор музики — відомий на Прикарпатті композитор Петро Корж. В цьому збірнику надруковані вокально-хорові твори з метою сприяння всебічному музично-естетичному розвитку читача До цієї книжки ввійшли пісні про любов до України, батьків, коханої, до природи рідного Покутського краю. В анотації від авторів читаємо: «Ми хочемо, щоб ця збірка відкрила для вас щось нове, невідоме. щоб кожна пісня була цікавою і знайшла собі місце у ваших серцях. Щоб пісня стала вашим життєвим другом і супроводжувала кожного у всіх починаннях, допомагала перемагати, йти вперед, додавала віри і впевненості».

У передмові «Нова якість поетичного слова» відомий поет і письменник Покуття Мирослав Попадюк написав: «Кожного хвилюють пісенні рядки про найтепліше місце на землі, де «сліди дитинства» — прикликають до себе талановитого краянину-митця після 45-ти літ його подвизницької праці творчих пошуків і неспокою». Літературний критик М. Попадюк, аналізуючи

доробок Миколи Калачика, акцентує увагу на високому пошануванні автором текстів рідного слона, що відбито у барвах золотої осені та ліриці закоханих сердець. Мирослав Петрович пише. «Внутрішня організація поетичного твору, легкість і вдала ритмічна привабливість, народно — пісенний струмінь притаманні значній низці пісенних текстів. їх об'єднує ліризм та невіддільна щирість».

Мелодії, створені на слова М. Калачика щирим серцем композитора Петра Коржа підкуповують простими інтонаціями, вдалими зворотами, дохідливою і логічною гармонізацією, близькістю до народної основи, променяться барвистим колоритом Покутського краю.

У кожній пісні відчувається любов авторів до України, до рідної землі і мови, до наших національних святинь. Піснярі М. Калачик і П. Корж володіють значним даром, багатством творчої фантазії, усталеним світоглядом і великим життєвим досвідом.

Журналіст Іван Грекуляк зізнався, що його заповонила, привабила, зачарувала інтимна лірика Миколи Калачика. Припали до душі вірші «Милими Очима», «Христина», «Осінь», «Гілка», «Нездійсненна надія». «Берізка і клен». «Зіронько моя», «Калина».

Іван Олексійович каже, що пісні на слова М. Калачика взяли у свій репертуар співучі сім'ї Пашковських із Орельця. Кобилюків з Тучап, іллінецькі та новоселицькі виконавці.

Тож разом з І. Грекуляком кажемо: нехай таланить пісенній ластівці та її авторам — на щастя, на здоров'я, на добро!

Іван МИСЮК

З М І С Т

<i>Іван Оробець</i> Переднє слово.....	4
Заспів.....	10

Розділ І

ІМ'Я ВІТЧИЗНИ — УКРАЇНА	11
Правдива і свята Україна.....	12
Україно — моя добра ненько.....	14
Україно, ти — єдина!.....	15
Ім'я вітчизни — Україна.....	16
Прийде Перемога!.....	17
Ми несемо волю на руках.....	18
Ми українці.....	19
Живім у щасті!.....	20
Життя іде!.....	21
Воскресни, Україно!.....	22
Невинно вбиті юні душі.....	23
Убивці прагнуть болю.....	24
Лист від матері.....	25
Зове рідна мати.....	26
Голод 33-го.....	27
«Бандерівець».....	28
З минулого — у сучасне.....	29
Молитва на 24 серпня.....	33
Свобода.....	34

Розділ ІІ

РІДНЕ СЛОВО — ЦЕ МОЯ ЛЮБОВ	35
Я словом з ворогом поб'юсь.....	36
Рідне слово — це моя лбов.....	37
Ми вклоняємося рідному слову.....	39
Не терзайте душу.....	40
ДРУЗЬЯМ ПО ПЕРУ І ПІСНІ	41
Пісня душу тішить (<i>Петрові Коржу</i>).....	42

Січень, 25-те (<i>У День народження Василеві Клічаку</i>).....	43
Спогади дитинства.....	44
Творчий побратим (<i>Іванові Грекуляку</i>).....	46
Мій дім — твій дім (<i>Іванові Оробицю</i>).....	47
Спів покутянки (<i>Парасці Зарінчуку</i>).....	48
Напис на надгробній плиті (<i>З присвятою Миколі Палійчуку</i>).....	49

СТЕЖКАМИ-РОСАМИ КНЯЗЯ РОСИ

З присвятою Тарасові Мельничуку (Цикл)	51
Сила слова.....	52
Князь Роси.....	53
Сім'я, мов дзеркало, розбилась.....	55
Буде вільною Україна.....	56
Є в нашій серці Україна.....	57
Одна в нас мати Україна.....	58
Моє Покуття.....	59
Буде вічно жити Слово!.....	60
Живуть рососою трави (<i>Етюд</i>).....	61
Ти маєш сина — і не маєш.....	62

Розділ III

СПАСИБІ БОГУ ЗА СЬОГОДНІ!	63
Срібні церковні дзвони.....	64
Церква — матінка свята.....	66
Спасибі Богу за сьогодні!.....	67
Молитва.....	68

Розділ IV

ЖИТТЯ — ТО ДОЛЯ	69
Іду на поклін!.....	70
Беріть все краще від життя.....	71
Я долі радий.....	72
Добре бути добрим.....	73
Дороги.....	74
Радію щиро, що працюю.....	75
«На моїй землі родина».....	76
Рідня чекає на коляду.....	77
Горить життя свіча.....	78

Чи вибрав я собі стежину?.....	79
Дорогами життя.....	80
Коротка мить.....	81
Заробітчанки.....	82
Працьовиті люди.....	83
Право на щастя.....	84
Пройшли роки.....	85
Рання пора.....	87
Доля (<i>Пісня</i>).....	88
«Стукає легенько».....	89
Хата без господаря.....	90
Кличе рідна мати.....	91
Годинник часу.....	92

Розділ V

ЧАРИ КОХАННЯ Й ПРИРОДИ ЧАРИ

(З ліричного зошита)	93
Давня любов (<i>Спогад</i>).....	94
Нічна згадка.....	95
«Тебе люблю! Ти сонечку подібна».....	96
Коханий (<i>Триптих</i>).....	97
Плекаю надію.....	100
Синові — на сорок літ.....	101
Пишаюсь за даровану радість.....	103
Робота — справжнє хобі.....	105
Сівач доброго, розумного і вічного (<i>Миколі Хрептію</i>).....	107
«Умилися туманами ліси».....	109
Літній квітковий етюд.....	110
Юності зірки.....	112
«Бриндушки чарівні я зірвав весною».....	113
«Блищить в діамантах роса».....	114
Цвіт липи.....	115
Чари храму природи.....	116
Люблю лелек за їхню мову (<i>Диптих</i>).....	117
Осінь у лісі.....	119
Малюнок осені.....	120
Осінній етюд.....	121

У передчутті зими.....	122
«Сонце сховалось. Спалахують зорі».....	123
Від зими — до весни.....	124

Розділ VI

У БУКЕТ ІМЕННИКОВІ

(Віншувальні рядки

друзів-побратимів по перу).....125

Іван Оробець.

З нагоди виходу у світ книги «Журавлята».....	126
---	-----

<u>Іван Оробець.</u> З нагоди дня народження.....	127
---	-----

Іван Оробець.

З нагоди виходу збірки поезій «Сік землі».....	128
--	-----

Іван Оробець.

Експромт після випиття склянки соку.....	130
--	-----

Іван Оробець.

Побратими (М. В. Калачику та П. В. Коржу

з нагоди виходу у світ збірки

«Лети Покуттям, наша пісня!»).....	131
------------------------------------	-----

Іван Оробець. Поетичне відлуння (Миколі Калачику

з нагоди виходу у світ книги «Відлуння»).....	132
---	-----

Іван Грекуляк. На ювілей 2012-го

(Моєму щирому другові у молодоквітучі

ювілейні народини).....	134
-------------------------	-----

Іван Грекуляк. У святковий вінок

(З нагоди презентації книжок).....	135
------------------------------------	-----

Іван Грекуляк.

З нагоди презентації книги «Сік землі».....	136
---	-----

Петро Корж. «Лети Покуттям, наша пісне»

(Співавтору співанника Миколі Калачику).....	137
--	-----

Петро Корж. Коломийки

(З повагою побратимові по перу).....	140
--------------------------------------	-----

Степан Григорчук.

На честь презентації книжки «Журавлята».....	142
--	-----

<u>Іван Андрушко.</u> Творчому побратиму.....	144
---	-----

<u>Софія Москалик.</u> Віншування.....	145
--	-----

Іван Мисюк

Пісенна поезія Миколи Калачика.....	146
-------------------------------------	-----

Літературно-художнє видання

КАЛАЧИК МОКОЛА ВАСИЛЬОВИЧ

НА БИСТРИНІ ЖИТТЯ

Поезії

"Писаний Камінь"
Косів — 2025

Літературні редактори

Видавничий редактор

Переднє слово

Дизайн і верстка,

комп'ютерне складання, світлини

Іван Грекуляк,

Іван Оробець

Михайло Павлюк

Іван Оробець

Віталій Грицай

Підписано до друку 2025.

Формат 60х84/16. Гарнітура Georgia.

Ум. друк. арк. 8,84. Обл. вид. арк. 1,99

Наклад 200 прим. Зам. №645

Видруковано в ПП "Писаний Камінь"

Свідоцтво реєстру серія ДК, №5083

Івано-Франківська обл., м. Косів,

вул. Незалежності, 28.

Тел.: 067 342 07 47

E-mail: Evrika-pk@ukr.net